

29/04/2014

[Nghe](#)

[Xem](#)

[Bạn đọc làm báo](#)

30/4: 'Quốc gia thua để thắng, CS thắng để thua'

- [In](#)
- [Ý kiến](#)
- [Chia sẻ:](#)

•

[Thiên Ý](#)

29.04.2014

Đúng 39 năm trước đây (1975-2014), ngày 30 tháng 4 năm 1975, cuộc nội chiến ý thức hệ Quốc-Cộng giai đoạn 2 tại Việt Nam đã chấm dứt sau 21 năm diễn biến khốc liệt (1954-1975).

Sau cuộc chiến, đã có nhiều cách lý giải và đánh giá về sự kết thúc chiến tranh Việt Nam một cách không bình thường. Riêng chúng tôi, nhân ngày 30 tháng 4 lần thứ 39 hôm nay, chỉ xin nhắc lại một cách đánh giá tổng quát đã được đưa ra chỉ vài năm sau cuộc chiến chấm dứt (1), để quý độc giả cảm nghiệm xem có đúng với những gì đã và đang xây ra trên thực tế hay không. Đó là ý nghĩa lịch sử về Ngày 30-4-1975: “Quốc gia thua để thắng, Cộng sản thắng để thua”. Vì sao?

Vì CSVN vốn là công cụ bành trướng chủ nghĩa thực dân mới của Đế quốc

Đỏ Liên Xô trong thời kỳ “Chiến tranh Ý thức hệ” diễn ra dưới hai hình thái “Chiến tranh Lạnh” giữa các nước giàu và “Chiến tranh Nóng” nơi một số các nước nghèo, trong đó có Việt Nam được chọn làm tiền đồn của hai phe tư bản và cộng sản. Do đó ý đồ và mục tiêu của đảng CSVN không thể khác ý đồ và mục tiêu của đảng Cộng Sản Liên Xô (CSLX). Như vậy, thực tế sau ngày 30-4-1975, nếu là một “Chiến thắng thật”, tình hình Việt Nam phải khác, nghĩa là CSVN phải được Liên Xô và các nước “Xã Hội Chủ Nghĩa anh em” hỗ trợ tích cực, toàn diện và vô điều kiện để xây dựng thành công chủ nghĩa xã hội tại thuộc địa kiểu mới Việt Nam, phát huy thắng lợi để tiếp tục đẩy mạnh “Chiến tranh Cách mạng”, “Chiến tranh Giải phóng” đến các nước trong vùng như Lào, Campuchia, Thái Lan, Miến Điện, Malaysia, Philippines, v.v... Thế nhưng thực tế hoàn toàn khác: Tất cả những điều đáng lẽ phải xảy ra đó đã không xảy ra sau khi chiến tranh Việt Nam kết thúc.

Thực tế sau đó Liên Xô đã thất bại trong nỗ lực “Cải Tổ” (Glasnost) và “Tái cấu trúc” (Perestroika) đi đến sụp đổ, kéo theo sự tiêu vong các nước XHCN Đông Âu. Trung Cộng thực hiện chính sách “Mở cửa” làm ăn với Tư bản. Chế độ công cụ Việt Cộng vội đưa ra chính sách “Đổi Mới” theo gương “Cải Tổ” của Liên Xô (1986). Rồi vội cầu hoà với Trung Cộng và học tập lý luận sáng tạo mới của nước đàn anh xấu bụng và có tham vọng bá quyền này, rằng: “Chủ nghĩa xã hội cũng có thể áp dụng kinh tế thị trường” được Việt cộng hoá thành con đường “Đổi mới” qua “Kinh tế thị trường theo định hướng Xã hội Chủ nghĩa”(?!).

Đây là lối lý luận ngụy biện, cưỡng ép nhằm che đậy thực trạng và chiều hướng mới không thể đảo ngược tại Việt Nam cũng như toàn cầu: Chủ nghĩa xã hội đã phá sản, đã tiêu vong tại Liên Xô, đang tiêu vong tại Việt Nam và các nước XHCN còn lại (*Trung Cộng, Bắc Triều Tiên và Cuba*).

Quá trình tiêu vong CNXH tại Việt Nam khởi đi từ ngày 30-4-1975 là ngày kết thúc chiến tranh Việt Nam. Việt Cộng đã lý luận cưỡng ép, ngụy biện, duy ý chí, vì nó trái ngược với thực tế. Thực tế phát triển trong môi trường kinh tế thị trường không thể định hướng XHCN, mà tất yếu sẽ phải phát triển theo hướng tư bản chủ nghĩa. Trong môi trường này, tất yếu nhà nước XHCN sẽ bị tư bản hoá, chế độ chuyên chính vô sản sẽ được dân chủ hoá từng bước, và các cán bộ đảng viên cộng sản đã và đang được tư sản hoá trở thành những nhà tư bản Đỏ, những “Đại gia Đỏ vỏ xanh lòng”. Chiều hướng phát triển này đã được thể hiện ngày càng rõ nét trên thực tế tại Việt Nam, ai cũng có thể thấy và kiểm chứng được.

Và thực tế như thế rõ ràng là ngày 30-4-1975 “Cộng sản thắng để thua” cuộc thực sự vào cuối quá trình của sự tiêu vong chế độ XHCN về mặt bản thể. Bởi vì, cuối cùng thì mục tiêu và lý tưởng của những người CSVN đã không đạt được. Trái lại, thực tế đã thúc ép, dẫn dắt và buộc được CSVN phải đi vào quỹ đạo (tự do, kinh tế thị trường) của đối phương (Việt quốc) và thực hiện theo đúng lý tưởng của người quốc gia (tự do, dân chủ, nhân quyền tất thắng) và mục tiêu tối hậu (dân chủ hoá Việt Nam, phát triển toàn diện đất nước trong nền kinh tế thị trường) của đối phương (Việt quốc). Đây mới đúng là “Chiều hướng mới không thể đảo ngược” (Dân chủ pháp trị tất thắng độc tài toàn trị).

Thật vậy, đối phương của Việt Cộng là những người Việt Quốc gia, lý tưởng và mục tiêu đầu tranh trước sau như một: tiêu diệt độc tài, xây dựng chế độ dân chủ tự do, xã hội công bằng, phát triển toàn diện đất nước đến phú cường, văn minh tiên bộ theo kịp đà tiến hoá chung của nhân loại.

Và vì vậy, kể từ sau ngày giành được độc lập từ tay thực dân Pháp vào năm 1954, mong muốn chân thành của những người Việt Quốc Gia ở Miền Nam Việt Nam, kẻ cầm quyền cũng như dân giả, là thiết lập một chế độ độc lập dân tộc, dân chủ tự do (Việt Nam Cộng Hoà) và phát triển toàn diện Miền Nam đến giàu mạnh. Thành quả mong muốn này sẽ tạo thành sức mạnh tổng hợp chính trị (dân chủ), kinh tế (giàu mạnh), xã hội (công bình) khả dĩ đánh bại chế độ của những người Cộng sản Bắc Việt: chính trị (độc tài toàn trị), kinh tế (nghèo đói), xã hội (áp bức, bất công), mà không cần sử dụng sức mạnh quân sự tiêu diệt đối phương (Việt cộng).

Nói cách khác, thay vì dùng chiến tranh để áp đặt mô hình chủ nghĩa quốc gia hay chủ nghĩa xã hội, hai chế độ chính trị đối nghịch trên hai Miền Bắc, Nam sẽ có thời gian và cơ hội thi đua thực hiện mô hình chính trị, kinh tế, xã hội của mình, chờ cơ may thống nhất đất nước một cách hoà bình, thông qua con đường hòa bình và dân chủ. Lúc đó, mô hình xây dựng và phát triển đất nước nào (*của Việt quốc hay Việt cộng*) có hiệu quả thực tiễn sẽ ưu thắng, sẽ được nhân dân hai miền chọn lựa bằng lá phiếu của đa số trong một cuộc trưng cầu dân ý tự do thực sự, có giám sát quốc tế nếu cần.

Thế nhưng ước muốn chân thành và hết sức có lợi cho đất nước và dân tộc trên đây của những người Việt quốc gia ở Miền Nam đã không được những người CSVN ở Miền Bắc đáp ứng.

Bởi lý tưởng và mục tiêu của những người CSVN hoàn toàn khác biệt với lý

tưởng và mục tiêu của người Việt quốc gia. Sự khác biệt rõ nét nhất là Người Quốc Gia hành động tất cả vì Quốc Gia Dân Tộc, cho Tổ Quốc Việt Nam, trong khi những Người Cộng Sản Việt Nam hành động tất cả vì Quốc Tế Cộng Sản, cho Tổ Quốc Xã Hội Chủ Nghĩa Liên Xô. Do đó, để làm tròn nghĩa vụ công cụ bành trướng hầu áp đặt chủ nghĩa cộng sản trên cả nước, đảng CSVN đã phát động và tiến hành cuộc chiến tranh thôn tính Miền Nam, đẩy chính quyền và nhân dân Miền Nam Việt Nam vào một cuộc chiến tranh tự vệ và Hoa Kỳ có cơ can thiệp ngày càng sâu rộng vào chủ quyền VNCH. Cuộc chiến tranh cốt nhục tương tàn này đã kéo dài hơn 20 năm (1954-1975), sát hại hàng triệu sinh linh, tàn phá đất nước, di hại lâu dài nhiều mặt cho đất nước và dân tộc Việt Nam.

Nhưng rồi sau cùng thì cuộc chiến tranh cốt nhục tương tàn cũng đã phải kết thúc và đã kết thúc một cách không bình thường, do sự sắp xếp tiền định của ngoại bang, đã để cho CSBV “thắng cuộc chiến” một cách dễ dàng, không cần chiến đấu (*vì đối phương bị ép buộc đầu hàng*) không cần giữ đất và không đủ người để tiếp thu (*vì bất ngờ, tốc độ rút lui của VQ nhanh hơn tốc độ tiến quân của VC*)

Chính vì sự kết thúc chiến tranh không bình thường này, mà ngay từ những ngày tháng năm đầu, khi cuộc chiến vừa tàn, người Việt Quốc gia ở Miền Nam không khỏi nghi ngại nhận định có tính tiên liệu của hai ngoại nhân. Một là Tướng độc nhân Moise Dayan, Bộ Trưởng Do Thái lúc bấy giờ khi đến thăm Miền Nam; hai là Sir Wilson, một chuyên viên Anh quốc làm cố vấn về du kích chiến cho Hoa Kỳ trong chiến tranh Việt Nam; Cả hai ngoại nhân này đều có chung nhận định đại ý “*Muốn chiến thắng cộng sản tại Việt Nam, chỉ còn cách cộng sản hoá Nam Việt Nam*”. Nay thì Miền Nam Việt Nam đã bị cộng sản hoá sau ngày 30-4-1975. Chế độ cộng sản đã thiết lập 39 năm qua trên toàn cõi Việt nam. Như vậy phải chăng “Quốc gia đã thua để thắng” và “Cộng sản thắng để thua” trong một tương lai không xa ?

Nếu đúng như vậy thì tại sao và Quốc gia thắng cộng sản như thế nào?

1.- Tại vì mục tiêu và lý tưởng đấu tranh của người Việt Quốc gia trước sau như một, vẫn là chân lý tất thắng của thời đại (*độc lập dân tộc, tự do dân chủ, nhân quyền và chủ nghĩa quốc gia*), có chính nghĩa, đáp ứng đúng khát vọng toàn dân (*độc lập, tự do, ấm no, hạnh phúc thực sự, không phải chỉ là bánh vẽ như VC*). Chân lý, chính nghĩa và khát vọng ấy, nếu người Việt Quốc gia đã mất cơ hội thành đạt trước 30-4-1975, trong chiến tranh tự vệ, trên chiến trường, thì hôm nay, sau 39 năm kiên trì tiếp tục cuộc đấu tranh

cho lý tưởng và mục tiêu của mình, đã và đang buộc được CSVN phải mặc nhiên tự thú sai lầm, phải sửa sai và từng bước lùi dần về phía dân chủ, trả lại dần dần cho nhân dân quyền tự do và các quyền dân chủ, dân sinh và nhân quyền căn bản.

2.- Quốc gia thắng Cộng sản như thế nào?

Chế độ CHXHCN Việt nam do đảng CSVN áp đặt tại Việt Nam đã và đang trên quá trình tiêu vong và đã bước vào giai đoạn cuối cùng: Tiêu vong hoàn toàn về mặt bản thể trong “Môi trường mật ngọt kinh tế thị trường theo định hướng tư bản chủ nghĩa”. Trong môi trường mật ngọt này, từng bước tinh tiến cán bộ đảng viên CS được tư sản hoá, nhà nước CS được tư bản hoá và chế độ CS được dân chủ hoá. Đó là quá trình tiêu vong tất yếu của đảng và chế độ CSVN, xác định sự toàn thắng của các lực lượng quốc gia, dân tộc, dân chủ Việt nam. Sự tất yếu này đến mau hay chậm là tùy thuộc vào ba lực đẩy, lực xoay cùng chiều chủ yếu:

- Một là sự tự hủy do phân hoá nội bộ đảng và chế độ CSVN.
- Hai là cường độ và hiệu quả thực tế của các hình thức đấu tranh của các lực lượng quốc gia, dân tộc, dân chủ trong cũng như ngoài nước, thu hút được quần chúng, tạo ra cao trào đấu tranh đòi dân chủ, dân sinh, nhân quyền của nhân dân trong nước.
- Ba là áp lực trên đảng và chế độ CSVN của các cực cường, các chính quyền dân chủ, Liên Hiệp Quốc, các tổ chức kinh tế tài chánh quốc tế và các tổ chức bảo vệ nhân quyền quốc tế.

Vì vậy cho đến nay, dưới áp lực của ba mũi giáp công cùng chiều trên đây, mới chỉ thúc ép được chế độ độc tài toàn trị hiện nay lùi dần về phía dân chủ. Chất dân chủ đã và đang đẩy lùi chất độc tài và tích lũy thành lượng dân chủ. Khi lượng dân chủ tích lũy đủ triệt tiêu hoàn toàn chất độc tài, thì theo qui luật duy vật biện chứng mà những người cộng sản Việt nam từng tin như giáo điều, rằng “Lượng đổi, chất đổi”, thì chế độ độc tài toàn trị hiện nay sẽ tiêu vong hoàn toàn bản thể để hình thành chế độ dân chủ tại Việt nam.

Tóm lại: 39 năm trước đây, ngày 30-4-1975 cuộc chiến tranh Quốc-Cộng tại Việt Nam đã kết thúc không bình thường đã chỉ đem lại một chiến thắng biểu kiến cho đảng Cộng sản Việt Nam.

Thực tế đã ngày một khẳng định cuộc chiến tranh kết thúc như thế không phải là thắng lợi của phe này (Việt cộng) đối với phe kia (Việt quốc), mà chỉ là do nhu cầu thay đổi thế chiến lược quốc tế mới của các cường quốc cực, nắm trung tâm quyền lực thế giới. Do đó, thực tế đã ngày một khẳng định ngày 30-4-1975 chỉ là khởi điểm một quá trình đưa CSVN đến sự tiêu vong về bản thể, để hình thành một chế độ dân chủ mai hậu tại Việt Nam theo chiều hướng mới KHÔNG THỂ ĐẢO NGƯỢC : Dân chủ tất thắng độc tài.

Một khi chế độ độc tài cộng sản tiêu vong về mặt bản thể, lý tưởng và mục tiêu đấu tranh của những người CSVN đã không đạt được, nay phải xoay chiều, cách này hay cách khác cố thực hiện những điều mà người Việt Quốc Gia đấu tranh chưa đạt. Và như thế có thể kết luận rằng: 30-4-1975 quả thực “Quốc gia đã thua để thắng và Cộng sản đã thắng để thua”.

Thiện Ý

Houston, Tháng Tư 2014

(1) Xin vào: luatkhoavietnam.com, mục “Diễn Đàn”, tiểu mục “Tác giả & Tác phẩm” để đọc “Việt Nam Trong Thế Chiến Lược Quốc Tế Mới” của Thiện Ý, khởi thảo từ trong nước (1976-1977), ấn hành lần đầu 1995 và tái bản năm 2005 tại Hoa Kỳ. Vào tiểu mục “Phỏng vấn & Hội luận” để nghe Đài VOA phỏng vấn tác giả Thiện Ý về tác phẩm này.

Các bài viết được đăng tải với sự đồng ý của Đài VOA nhưng không phản ánh quan điểm hay lập trường của Chính phủ Hoa Kỳ.

[Thiện Ý](#)

Thiện Ý nguyên luật sư tại Sài Gòn trước 1975, hiện là Chủ tịch Câu Lạc bộ Luật khoa Việt Nam ở Houston.